

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

20 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe

***Bostan Daniel xxxx**, născut la xx xxxx xxxx,
originar din xxxx, domiciliat în xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.09.2017 – 07.11.2018;

Instanța de apel: 13.11.2018 – 26.02.2019;

Instanța de recurs: 21.05.2019– 20.11.2019.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central din 07 noiembrie 2018, Bostan Daniel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa în formă de amendă în mărime de 1 100 unități convenționale, ce constituie 55 000 lei.

S-a dispus încasarea de la Bostan Daniel în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 23, 24 lei, suportate de stat în cadrul urmăririi penale.

Solicitarea procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare pentru hârtie și imprimantă a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, la 14 august 2017, aproximativ la ora 03:30, Bostan Daniel, aflându-se în mun. Cahul, fiind sub influența băuturilor alcoolice consumate, și neavând permis de conducere cu dreptul de a conduce

mijloace de transport, s-a urcat la volanul automobilului de model „Volkswagen Bora”, cu numărul de înmatriculare xxxx, prin ce a încălcat interdicția prevederii pct.14 lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, potrivit căruia: *„conducătorului de vehicul îi este interzis: să conducă vehiculul în stare de ebrietate”*, precum și interdicția prevederii pct.10 alin.(2) lit. a) al Regulamentului enunțat, potrivit căruia *„persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și la cererea lucrătorului de poliție, este obligată să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus”*, în timpul deplasării cu automobilul menționat pe str. Ștefan cel Mare mun. Cahul, a fost stopat pentru verificare de un echipaj de poliție din cadrul biroului de patrulare al Inspectoratului General de Poliție, unde cet. Bostan Daniel, fiind bănuț de consum de alcool, a fost testat cu aparatul „Drager Alcotest” pentru constatarea stării de ebrietate și naturii ei. După efectuarea expertizei nominalizate s-a stabilit în aerul expirat de Bostan Daniel o concentrație a vaporilor de alcool de 0,47mg/l, ceea ce potrivit prevederilor art.134¹² Cod penal corespunde stării de ebrietate cu grad avansat.

3. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel procurorul, solicitând casarea acesteia, prin care lui Bostan Daniel, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis. Corpul delict automobilul de model „Volkswagen Bora” cu nr/î xxxx, care se află la parcare din mun. Cahul în conformitate cu prevederile art.106 Cod penal, de confiscat în folosul statului.

În motivarea cerințelor sale a invocat că prima instanță a aplicat pedeapsa în alte limite decât cele prevăzute de lege și greșit a individualizat-o în raport cu prevederile capitolului VII din partea generală a Codului penal.

Astfel, la individualizarea pedepsei instanța nu a luat în considerație că, a fost stabilită ca circumstanță agravantă: săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, inclusiv și conform cazierului contravențional inculpatul nu odată a fost tras la răspundere contravențională pentru comiterea contravențiilor prevăzute de art.231 alin.(2), 354 Cod contravențional, și a fost sancționat cu amendă, rezultând că inculpatul este predispus să comită infracțiuni, și după executarea pedepsei va comite în continuare infracțiuni analogice, sau alte mult mai grave pe fonul consumului băuturilor alcoolice. Nu s-a ținut cont de împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, de personalitatea inculpatului, care la locul de trai se caracterizează pozitiv, însă s-a eschivat de a se prezenta în instanța de judecată, fapt ce nu exclude că dânsul va avea astfel de comportament la executarea pedepsei.

Instanța de fond a ignorat prevederile art.64 alin.(3) Cod penal, care reglementează că *„mărimea amenzii se stabilește în funcție de gravitatea infracțiunii săvârșite și de situația materială a celui vinovat și a familiei sale”*, și, judecând cauza în lipsa inculpatului, nu a stabilit situația materială a inculpatului, dacă are posibilitate să achite amenda, deoarece conform materialelor cauzei inculpatul Bostan Daniel nu este angajat oficial în câmpul muncii și este plecat peste hotarele țării, unde se află și la moment, astfel

fiind peste hotarele țării se va eschiva în continuare de la executarea pedepsei, ceea ce ar duce cheltuieli suplimentare din contul statului.

Prima instanță eronat a respins cererea acuzatorului de stat, privind confiscarea mijlocului de transport de model „Volkswagen Bora”, din considerentele în care bunul mobil nu a fost utilizat la săvârșirea infracțiunii, ci a constituit un component obligatoriu pentru a putea fi realizată latura obiectivă a infracțiunii. Însă instanța de judecată nu a luat în considerație faptul că, inculpatul Bostan Daniel la stopare de către colaboratorii INP se deplasa la volanul automobilului „Volkswagen Bora”, cu nr/î xxxx, deci a comis infracțiunea fiind la volanul unui mijloc de transport, care nu este înregistrat oficial pe teritoriul R. Moldova și fără acte ce ar confirma dreptul de proprietate, fără polița de asigurare obligatorie, revizia tehnică, vinieta, deci a fost utilizat pentru comiterea infracțiunii și în cazul dat sânt aplicabile prevederile art.106 alin.(2) lit. a) Cod penal.

Instanța de judecată în dispozitivul sentinței nu s-a expus privitor la soarta corpului delict automobilul de model „Volkswagen Bora”, cu nr/î xxxx. La etapa actuală mijloacele de transport prezintă un grad sporit de pericol, iar conducerea acestora de către persoanele în stare de ebrietate reprezintă un pericol, astfel prin aplicarea pedepsei mai blânde decât cea solicitată de acuzatorul de stat nu vor fi realizate scopurile legii penale.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 februarie 2019, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără careva modificări.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel a consemnat că, starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței. Concluzia primei instanței privind calificarea infracțiunii este corectă, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal. Totodată, instanța de apel a reținut că sentința se contestă în partea stabilirii pedepsei, însă temei pentru a interveni în această parte în hotărârea apelată, instanța nu a stabilit relevând în acest sens următoarele.

La individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, ce se califică ca infracțiune ușoară, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care anterior a fost atras la răspundere penală pentru infracțiune similară, se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog, de comportamentul acestuia până și după săvârșirea infracțiunii, de existența circumstanței agravante - anterior a fost supus răspunderii contravenționale pentru conducerea mijlocului de transport fără a deține permis de conducere, circumstanței atenuante - recunoașterea vinovăției, exprimată prin cerere scrisă, a ținut cont de scopul pedepsei penale îndreptate spre restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către inculpat.

Instanța de apel a notat că, nu se constată vre-un temei pentru aplicarea unei pedepse mai aspre în privința inculpatului Bostan Daniel, care nu prezintă pericol social în măsura în care ar urma să fie izolat de societate, iar pedeapsa pentru fapta comisă în formă de amendă, stabilită aproape de limita maximă a sancțiunii normei penale prevăzută de

art.264¹ alin.(4) Cod penal, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art.61 Cod penal de restabilire a echității sociale. Or, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și de evitarea pe viitor a săvârșirii unor noi fapte infracționale.

Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de apel a considerat că pedeapsa în formă de amendă, o să convingă inculpatul de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Argumentele procurorului privind confiscarea corpului delict - automobilul de model „Volkswagen Bora” cu numărul de înmatriculare xxxx, este nejustificată dat fiind că inculpatul a comis infracțiunea la volanul unui mijloc de transport, care nu este înregistrat oficial pe teritoriul R. Moldova, fără acte ce ar confirma dreptul de proprietate, fără polița de asigurare obligatorie, revizia tehnică, vinieta, astfel în concepția procurorului a fost utilizat pentru comiterea infracțiunii, fiind aplicabile prevederile art.106 alin.(2) lit. a) Cod penal.

Instanța de apel a menționat că, mijlocul de transport de model „Volkswagen Bora” cu nr/î xxxx nu poate fi tratat ca un bun destinat pentru săvârșirea infracțiunii, deoarece acest obiect nu este pregătit pentru a fi folosit sub orice mod, în tot sau în parte, în comiterea infracțiunii. Destinația obiectului (bunului) pentru comiterea infracțiunii se evidențiază obiectiv, când obiectul a fost anume produs sau adaptat pentru a servi ca mijloc sau instrument la săvârșirea infracțiunii, și subiectiv, când făptuitorul și-a procurat un anumit obiect care i-ar fi putut fi util la săvârșirea infracțiunii, dar la comiterea ei nu a apărut necesitatea de a-l folosi.

Colegiul penal a stabilit faptul că inculpatul a utilizat un mijloc de transport, care nu este înregistrat oficial pe teritoriul R. Moldova, fără acte ce ar confirma dreptul de proprietate, fără polița de asigurare obligatorie, revizia tehnică, vinieta, nu constituie temei pentru aplicarea art.106 alin.(2) lit. a) Cod penal, or aceste evenimente nu au nici o relevanță cu fapta pentru care Bostan Daniel a fost recunoscut vinovat și condamnat, iar circumstanțele invocate de procuror referitor la utilizarea automobilului în scopul comiterii infracțiunii nu au fost probate. Instanța de fond corect a constatat, că acest mijloc de transport nu a fost utilizat la săvârșirea infracțiunii, ci constituie un component obligatoriu pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că o eventuală soluție de confiscare a automobilului „Volkswagen Bora” n/î xxxx nu este posibil de adoptat și grație faptului, că pe tot parcursul urmăririi penale și în cursul judecării cauzei organul de urmărire penală nu a identificat persoana care este proprietarul acestui automobil, și procurorul nu a prezentat nici o probă în acest sens. La materialele dosarului lipsește vre-un document ce atestă dreptul cărei va persoane asupra automobilului „Volkswagen Bora” n/î xxxx.

Consecvent, din materialele cauzei, Colegiul penal a stabilit că, la materialele dosarului se regăsește ordonanța ofițerului de urmărire penală din 28.08.2017, prin care automobilul de model „Volkswagen Bora” n/î xxxx a fost recunoscut în calitate de corp delict, și s-a dispus păstrarea lui la parcare cu plată a S.A. ”Butu” (f.d.17), însă în ședința

instanței de apel apărătorul inculpatului, a declarat că proprietarul deja și-a luat automobilul. Instanța de apel nu are nici un motiv să nu creadă afirmațiilor părții apărării, care mai degrabă este dezinteresată în reținerea automobilului „Volkswagen Bora” n/î xxxx, și constată, că organul de urmărire penală deja a decis asupra acestui corp delict până la adoptarea de către instanță a hotărârii definitive. Instanța de apel nu mai este abilitată de a decide restituirea proprietarului a automobilului „Volkswagen Bora” n/î xxxx, în situația în care acest obiect nu mai are statut de bun ridicat și deja nu se mai află la locul păstrării indicat în ordonanța din 28.08.2017.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel procurorul a declarat recurs ordinar solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, invocând ca temei de casare prevederile art.427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, concretizând că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului și neaplicarea confiscării speciale, astfel încât s-a aplicat pedeapsa individualizată contrar prevederilor legale, fapt ce denotă că soluția adoptată este una vădit neîntemeiată, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de către acuzatorul de stat în apelul declarat.

În susținerea solicitării sale, recurentul a invocat că pedeapsa stabilită inculpatului nu va duce la atingerea deplină a scopului legii penale privind corectarea și reeducarea acestuia în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept și nici nu va constitui o avertizare publică pentru alte persoane predispuse de a-și însuși comportamente similare celui manifestat de către inculpat.

Prin urmare, procurorul consideră că concluziile instanțelor de fond, la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului sunt greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiul individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

Totodată, soluția instanței de apel de a respinge solicitarea acuzatorului de stat referitor la confiscarea mijlocului de transport de model „Volkswagen Bora” este una vădit neîntemeiată, deoarece a fost utilizat pentru comiterea infracțiunii și în cazul dat sânt aplicabile prevederile art.106 alin.(2) lit. a) Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului declarat, se constată că, procurorul critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 6), 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Reieșind din sumarul recursului examinat, Colegiul penal atestă, că de fapt partea acuzării este de acord cu starea de fapt reținută de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor imputate, însă dezacordul acestuia cu decizia instanței de apel se focusează pe motivarea insuficientă a individualizării pedepsei penale, considerând că instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei, aplicându-i inculpatului o pedeapsă prea blândă, fără o argumentare justificată, cât și în partea neadmiterii aplicării prevederilor art.106 Cod penal, privind confiscarea mijlocului de transport de model „Volkswagen Bora”.

Verificând actele cauzei, raportate la criticele avansate de recurent, instanța de recurs notează că acestea nu și-au găsit confirmarea, iar soluțiile adoptate pe marginea acestei spețe atât de către instanța de fond, cât și de cea de apel, sunt legale, întemeiate și urmează a fi menținute integral.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(2) pct.6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative, fără a-și argumenta motivul invocat, ceea ce duce și la respingerea acestui argument.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată sa pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Instanța de recurs reține că, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal.

La soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, nu sau admis careva erori, iar o pedeapsă orientată spre o limită aproape de cea minimă este aptă să atingă scopul preventiv și educativ al pedepsei, pedeapsă pe care instanța o găsește proporțională cu împrejurările și gravitatea infracțiunilor comise.

Conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să tina cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Cu referire la argumentul recurentului prin care se invocă dezacordul cu blândețea pedepsei inculpatului cât și în partea neadmiterii aplicării prevederilor art.106 Cod penal, privind confiscarea mijlocului de transport de model „Volkswagen Bora”, Colegiul penal remarcă, că în decizia recurată au fost ample argumentate motivele pentru care instanța de apel a ajuns la concluzia menținerii soluției primei instanței, soluția dată fiind asimilată pe deplin și de către instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs România din 16 februarie 2010, statuează că art.6 §1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (hotărârea Van de Hurk vs Olanda, din 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În acest sens, Colegiul penal reține că, poziția instanței de apel în mod prioritar se întemeiază pe asigurarea principiului aplicării unei pedepse echitabile, pornind de la evaluarea gradului influenței pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, apreciind obiectiv toate circumstanțele prezentei cauze.

Prin urmare, instanța precizează, că pentru fapta comisă, lui Bostan Daniel ia fost aplicată o pedeapsă aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea lui, la formarea unei atitudini corespunzătoare a acestuia față de ordinea de drept și principiile morale.

Totodată, Colegiul penal consideră necesar de a sublinia că, instituția confiscării speciale urmează a fi aplicată proporțional încălcării admise sau comise de către individ, fără a se urmări exproprierea acestuia decât dacă această necesitate este dictată imperativ de circumstanțele cauzei coroborate cu normele legale aplicabile. Or, sancțiunea aplicată persoanei vinovate trebuie să aibă întâi de toate caracter educativ și nu aplicată în scopul lipșirii arbitrare de proprietate.

În aceste condiții instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unor erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.art.414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar declarat de procuror se declară inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Bostan Daniel xxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 20 decembrie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac